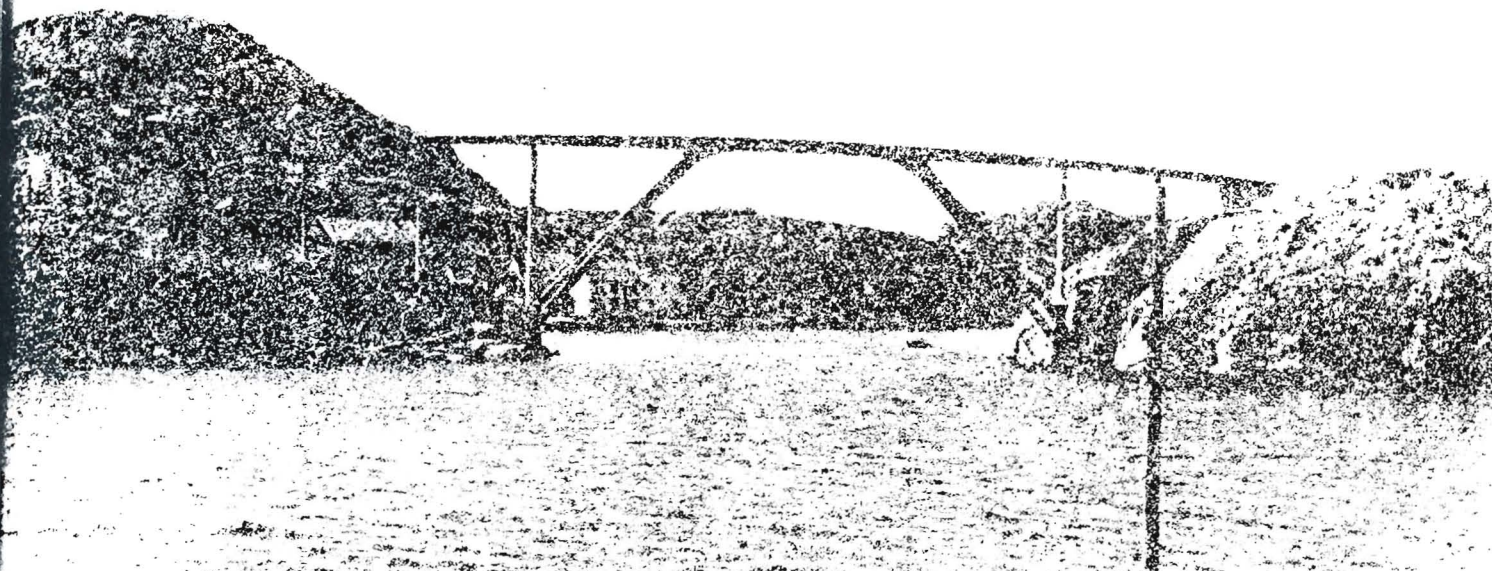

Skjernøyposten

Organ for Skjernøyfolk ute og hjemme.

NR. 3 SOMMEREN 1971 3. ÅRG.

DET BLÅSER EN VIND

1.

Det blåser en vind for hvermandsgr
Det suser om hus og bytte.
Hoen seiler i melvindsbør
Hoen gjør reisen sin for en "slør"
Hens andre nå baute og bytte.

2.

Hoen stamper i motbør og blest
og vugger i brott og brenning.
Hens andre seiler i solskinn og fest.
Hoen drar øst og andre drar vest
Og håper på "lenkjenning".

3.

Hoen ler mot den vilje vind
Hens andre i angst seg bøyer.
Hoen drar freidig med fred i sind,
Andre venter på frydelig vind
og er modig når vinden løyer.

4.

Hoen knekkes av vindens makt
Andre krøkes og bøyes.
Hoen kryper i skjul så forsagt
Hens andre slutter med vindens pakt
Som bryter når båten fortsyes.

5.

Alle prøver på hver sitt vis
å seile så det den gagnar.
Hoen ofte ender let med forlis
Storm og orkan, kuling og bris
leker med oss som agnar.

6.

Vi søres av vinden til reisons slutt,
Med eller mot vår vilje.
Hoen til freden, til fest og salutt
Hoen til å vandre bøyet og brutt
Og andre som lik på en tilje.

7.

Men engang skal stormen stilne og dø,
og vinden skal miste sitt mæle
For ham som hist sto ved Ganesaret sjø
Med himlens velsignelse feler sitt brød,
Og mettet le skibbrudne sjøle.

SOMMEREN SOM SVANT.

Akk ja, så er sommer og ferietid forbi, også i år, og vi sitter tilbake bare med minnene. Den sommeren flyr bare så altfor fort jo, det er rent utrolig som tiden går.

La oss ta et lite tilbakeblikk over vær og vind og andres småting. Vi kan sikkert si at vi har hatt det bra i sommer, selv om været ikke har vist seg fra den aller beste siden.

Vi fikk en del regn i slutten av mai og det hjalp godt på vekstene. I begynnelsen av juni var det ganske fint og varmt, men så fikk vi en bitende kald vestavind som holdt seg til over st. Hans. Så selve St. Hans-aften var virkelig sur og kald hos oss; men en skulle ikke særlig langt øst før de hadde et alle tiders vær. - Men fra da av ble det gradvis varmere og varmere. Sommeren med stor S falt på søndag 4. juli. Det var en fantastisk dag. Hovblikk og klart og 25 gr. i skyggen. Det så ut som hele øya, og fler til, var på holmetur. Overalt var det båter og folk. De krydde som maur rundt på ovalergene. Men så er det heller ikke hvert år en opplever en slik dag. Det er slike dager en skal ha å leve på når snøen fyker rundt husovene. - Varmen holdt seg i noen dager også etter dette, men dabbot gradvis av. De neste 14 dager var preget av vestavind og jeg tror de fleste vet hva det innebærer.

Høyinga gikk enestående fint. Etter St. Hans var det ikke en regndråpe og de fleste var ferdige i månedskifte juni/juli. Men juli ble en tørr måned; den tørreste i manns minne, påstår noen. Mange familier her ute var uten vann i lange tider. Vann ble til og med fraktet ut fra Mandal. Klesvasken ble for mange gjort i Farestadkjødna, og det var for så vidt greit nok, for da kunne de nytte anledningen til en dukkert samtidig.

Jordvollene ble brunsviøde, bjørka guldnat og busker og blomster hang med bladene. Men så kom regnet den 24. Hele naturen

frisknet til, og siden har vi ikke hatt noen vannmangel.

Et par-tre netter var det svært kaldt og et stykke oppe i landet frøs potetriset. På Hovden i Setesdalen falt det snø.

Juli er feriemåned. Skjoragfolk erar fra øya og turistene kommer i store mengder. Det har vært fullt belegg på alle hytter, både av gysautvandrede folk og andre som har fått kjærlighet til stedet. Det har, så vidt vites, ikke vært noe særlig Amerikabesøk i sommer.

Hundedagene som med var typisk for årstiden, lummert og disig og med tordenbyger innimellom. Men vi har hatt noen tilfells fine dager i august, med temp. oppe i 20 og vel det. Det retter opp nye og sensommeren er virkelig en herlig tid når været slår til.

Så sommeren 1971, sett under ett, har slett ikke vært så verst. Kanskje ikke av de aller beste, men med mange herlige dager innimellom.

SKJERNØYAS VELIS ELDRETUR.

Turen ble avvirket søndag 20. juni. Den var for alle over 60 år og det møtte opp 25 stykker + to reiseledere, Hålfred Berge og Sigurd Ålvik.

Turen gikk med buss til Lyngdal kirke hvor vi overvar gudstjenesten. Den dagen var det også musikkstovne der, så et musikk-korps fra Vennesla var i kirken og spilte. Dette satte en ekstra spiss på dagen. Så gikk turen videre til Bondheimen i Farsund hvor vi ble servert middag. Så, etter en pause, hvor vi var rundt og kikket på byen, gikk turen videre til aluminiumsverket og videre utover til Eorhaug og Lista. Derfra gikk turen over til Kvinesdal, hvor det var en storslagen utsikt utover Fofarjorden. Så etter at vi hadde drukket kaffe på Uthikken Hotell, gikk turen hjem på E 13.

Kanskje det var vel mye kjøring, men været var jevnt over bra, så turen var vellykket på alle måter. Vel møtt neste år.

Som
ten
dør
Som
mer
enn
enf
dun
og
pr.
det
nec
ann
Mok
bed
onu
del
år,
Ane
og
des
aug
har
tes
kul
min
Her
ikk
Ytt

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Alvik.

I redaksjonen:

Håkon Karlsen, Georg Valvick

og Norvald Jenssen.

Adr. 4515 Skjernøysund.

Postgirokonto: 4 25 36.

Kontakt i U.S.A.

Christoffer Jacobsen

Adr. 62 Lalden Ave.

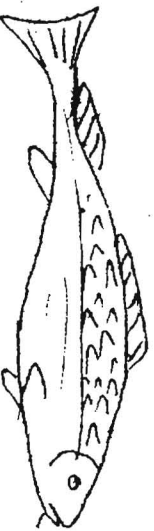
Lynbrook H.V. 11533

Tel. 515-5999-9292.

Abonnementpris pr. år kr. 6.-

U.S.A. \$ 1.25.

LITT FISKEPRAT

Sommeren er snart forbi, og høsten med mørke kvelder står for døren.

Sommerens fiske dapper mer og mer av. Tror ikke det var mer enn 3 kilometer i sjøen her utenfor Øya og det var sikkert bunnekorv av laks; et par laks og 10 - 12 sveler i gjennomsnitt pr. not var hele stasen. Da kan det ikke åpne seg, det blir mest som en hobby ved siden av annet arbeid.

Inkvalifisert var i sommer vært bedre enn nå. Lange år, både i snurp og på rigle. Det har bare deltatt 3 snurperøtter fra Øya i år, nemlig: Sverre og Kristian Anensen Dyrstad, Georg Valvick og John Arntsen, Valvik.

I siste fangsten fanges pr. 23. aug. på vei 20 tonn og riglerne har gått 100 - 300 kg. på de beste dagene. Det er mest bare kvitmakrell, det vil si litt mindre fisk, 3 - 5 på kiloen. Hermann Syvertsen har dessverre ikke fått seg bra i sommer og ytterfermestad-gavla har således

ikke fått være med på noten. For sportfiskerne har det vært idt i å få stekelisk da det er nærell mest på alle boer og utenforbi land. Tror også at mange har fått seg en koketorsk både på pilr og bunnsnøre, for ikke å snakke om smøse, som helst har gått på litt typer vann. Her er også noen som liker å, men den har det også vært helst årlig med. De som har fisket utenfor på bihan har fått litt og prisen er ca. 7-8 kr. pr. kg. så det skal jo ikke så mye til for det blir noe av det. Ten når fangstene blir dårlige, hjelper det jo lite med god betaling. Så håper vi at høsten blir god, med fint sjøvær og gode fangster.

ET TILBAKESBLIKK PÅ LAKSEFISKEET.

I år var det kun 3 kilometer ute etter laksen, og nå ligger vi på hvor mange kilometer det var ute i sjøen her for 40-50 år siden? Sikrert det 10-dobbelte. Og tenk på fangstene nå og da, en katarstrofal tilbakegang. Ja, hvem hadde tenkt at laksefisket nærmest skulle bli et hobbyfiske. Tidene forandrer seg.

SMÅNYTT FRA U.S.A.

KILVER.

Det er full måned, sommerens høydepunkt og Kilveren blomstrer langs landeveier og i mark og eng. Blomst har det travelt og arbeider overtid for å samle handling til kuten. Stors humler og andre insekter flyr fra blomst til blomst og suger den delikate saften fra sjeller og andre knopformede blomster og på samme tid sølrukt-er dem som ingen andre insekter kan. Lange fargede sommerfugler flyr over mark og eng, stansor ved en frodis Kilverklasse for å loske sin tunge på den gule saft.

Det er mange arter av Kilver som tror vilt, og alle har sin egen søtsaft og i overflod av saft. Det korte eng-Kilver med små hvite blomster, er vel den som er best kjent. Så har vi en Kilver med lang stilk, store blad og rød over til s. 9

Årsmøtet i Sørlandets kr. Ungdomsforeninger ble holdt i Ynglingsforeningen i Kr.sand lørdag 26. juni. 62 representanter var møtt fram fra de forskjellige foreninger + kretsstyret og Skogtunstyret og det utvalget som arbeider for kretsens fremtid, oppløsning eller ikke. Tilsetele var også advokat Knut Myre.

Etter årsmelding og regnskap og diverse årsmøtesaker ble hovedsaken lagt fram, som gjalt kretsens fremtid, oppløsning eller ikke. Av dette ble det en lang debatt som varte i flere timer. Det ble mye talt om hva organisasjonen betyr og har betydd for Sørlandet og det kunne bli fare for at noen av foreningene ville forsvinne helt. Andre mente at organisasjonen i dag var av så liten betydning at den sto rett og slett som en brems for de andre. Endelig, etter en prøvavstemning, kunne avstemning foretas og resultatet viste at 38 stemte for oppløsning og 24 i mot. Da lovene sier at det skal være 2/3 flertall, kunne ikke organisasjonen oppløses da det var 4 stemmer for lite. Men det heter videre at saken kan tas opp igjen om 3 måneder og da holder det med bare simpelt flertall, og dette vil sannsynligvis bli gjort, men da kan saken også helle i ganske annen retning.

Så står en ny sesong foran oss for kapellet her ute hos oss. Første kosekveld ble holdt lørdag 4. sept. så vil programmet gå nokså jevnt utover høsten og vinteren. Velkommen skal dere være alle sammen, unge og eldre.

Redaksjonen vil bringe en hjertelig takk for § 31 som ble samlet inn i avisen på Skjernøy-stevnet i U.S.A.

Vi er interessert i å møte dere alle her i vårt kapell, til hygge og fest, skjent og alvor. Men fremst av alt til det hellige samfunn og under Frelserens fane. Frelseren vil beskytte og bevare deg, også i dag, om stormen og kampen skriker aldri så mye omkring deg. Men Her er det fred og hvile å få.

Her er midtpunktet på jord
Samlingssted for liten stor,
Hvor vi alle kan bli ett,
få samme rett.

Her utslettes synd og svik,
Her forenes fattig rik.
Det er offerknylen, skjønne
Golvata.

Hatt til søndag 25. juli døde kaptein Olav Knudsen, Stjernsund etter et langvarig sykdom. Han ble gravlagt onsdag 26. og et stort følge var møtt opp i Mandal kirke, hvor det ble lagt ned krens av barna og skipsreder T.H. Løvrig Parsund. Han ble ført til graven med Mandals Sjømannsforenings fane i spissen. Res.kap. Torgersen forrettet og han takket kaptein Knudsen for alt han var og alt han hadde gjort den tid han fikk leve her på jord.

Olav Knudsen har seilt i T.H. Brøviggs rederi siden 1934 og fra 1948 som kaptein. Han var en dypt elsket og æret sjømann som sjøfolk satte stor pris på. Han gjorde ikke forskjell på noen om det var den laveste dekksgutt eller den høyeste offiser.

Olav Knudsen kom hjem fra sjøen for ca. 3/4 år siden for å slå seg til på landjorda for godt sammen med sin familie. Men så kom døden og hentet ham. Han ble snau 60 år gammel. Vi lyser fred over hans minne.

Ingebjørg (f. Christensen, Y.Farestad) og Jostein Mandal var hjemne på Skjernøy i sommer etter ca. 3 års virke på sjømannskirken i New Orleans. Dette var bare en kort vititt da Jostein har fått assistentjobben på sjømannskirken i Rotterdam, hvor de allerede nå er på plass. Vi ønsker dem tillykke i den nye stillingen der.

DET VAR I KRIGENS TID (8) FLUKTEN TIL ENGLAND (forts fra nr. 2).

Den ene av fiskerne led av magesår. Jeg fikk doktoren til å få særskilt kost for ham. Jeg fikk også medisin for høyfeberen som jeg led av og fremdeles lider av. En dag ble mannskapet på den norske ishavsbåten "Veslekari" ført inn i fengselet sammen med lederen for "Veslekari"s Grønlandsferd. De var med proviant til fangstmenn som oppholdt seg i Myggbukta, på fangst for Arctic Development Co. hvor John Giaver var sekretar og leder, samt radiomannen og flyver Holger Hannestad fra Oslo. De ingen fikk vite hva de var mistenkt for, var det jo umulig å bevise sin uskyld. Dessuten hadde vi ikke adgang til sakfører, det ble jo heller ikke ført sak mot oss.

Veslekari-lederne ble forhørt og det som mest kom fram ved spørsmålene var at de hadde lovet tyskerne å sende ut varmeldinger, for å få tillatelse til å reise. Som representant for tyskerne hadde de sendt med en norsk handelsflåte-kaptein, Koll. Han var jo verst mistenkt, og ikke uten grund.

Jeg ble spurt av mannen i den svarte kåpen om jeg visste noe om grønlandsekspedisjonen og om jeg ville skrive ned hva jeg visste til den sak. Først spurte jeg herr Giaver om han hadde noe imot det. "Nei, slett ikke", sa han, "jeg velkommer all den hjelp vi kan få". Følgelig skrev jeg at Veslekari-ferden var kungjort både i norske og tyske aviser, så det var ingen hemmelig ferd. Min mening var at de santlige var hederlige nordmenn som, "på grund av forhold de ikke hadde kontroll over var blitt tvunget til å gi etter litt for tyskerne for å få tillatelse til å reise til Grønland med proviant til mannskaper som ellers ville ha sultet". Giaver kunne jo ikke vite at den norske regjering i London hadde sendt proviant til Grønland derifra.

En annen person jeg møtte var en fransk general, Sorghum. Han fortalte at han var gift med en svensk kvinne og hadde store sympatier for Norge og var kommet til London for å tilby sin tjeneste i forsvaret av Norge. Han var på sitt kontor og arbeidet med planer for forsvar av Nord-Norge, da politiet kom og arresterte ham. Etter jeg kom til Chicago leste jeg en uttalelse av Herbert Morrison som sa: "Jeg har bevisførselen mot general Sorghum framfor meg og ifølge den kan jeg ikke frisetten ham".

Jeg har selvfølgelig ingen opplysninger om generalens skyld eller uskyld og jeg tror at Morrison er en hederlig mann. Hva jeg kritiserer er at generalen ikke fikk anledning til å møte sine anklagere i en rettslig behandling. Han kunne således ikke kryssforhøre dem eller legge fram bevis for sin uskyld. - Den demokratiske rettstrygd var således forsvunnet. - Dreyfussaken bør minne oss alle om nødvendigheten av aldri å gi slipp på den.

En dag kom tre islandske sjømenn inn i fengselet. De var kommet hjem med en passasjerbåt fra utlandet etter at engelskmennene hadde besatt Island. I stedet for å gå hjem til sine, ble de arrestert av engelskmennene og sendt til fengselet i London. Jeg ble spurt om hva jeg trodde om dem. Jeg svarte at de lot til å være helt uskyldige sjøfolk som det hadde vært en misforståelse å arrestere.

Hver dag fikk vi gå ut på en åpen plass med grasplen og ganger hvor fangene kunne spasere rundt i en firkant og få seg mosjon et par timer og formiddagen og om ettermiddagen, når været tillot eller når det ikke var flyalarm.

Vi ankom til Stone Haven den 5. sept. Mellom den 11. og 15. begynte den tyske "Blitz krig" over London. Så snart sola gikk ned kom flyene og det ble en øredøvende larm av bombeeksplosjoner og luftvern-skyting som varte til henimot morgentiden. I tre måneder var det bare

en natt da vi kunne sove gjennom hele natten, og det var den natten da byen Coventry ble ødelagt.

Nå kom det tre nye fanger, danske fangstmenn som i likhet med Giever-ekspedisjonen var på Grønland på revefangst. Grunnen til arrestasjonene på Grønland var visstnok for å hindre tyskerne å få varmeldinger, som ville være av stor hjelp i straffetoktene mot England. Vi fikk nå melding om at Høygårdsvoild-regjeringen hadde tatt aksjon for å få alle norske fanger fri. - Diplomatiets forhaster seg aldri -. Vi fikk vente lange dager og netter før det ble noe resultat for oss. Til slutt ble de tre fiskerne frigitt, siden mannskapet på "Veslo-kari", så ble det Giever, Hannestad og meg.

Innen jeg forlot Norge spurte jeg i banken hva verdi norske penger hadde i utlandet. De svarte: "Verdløse". Følgelig hadde jeg ikke tatt penger med meg. Jeg hadde en sjekkbok på en Chicago bank, men ingen ville betale ut penger på en slik sjekk.

Jeg og de tre danskene ble inkvartert i et engelsk privathjem på engelskmennenes vegne og betaling. Imidlertid møtte jeg Giever som sa: "Du skal ikke bo hos fremmede, kom med meg". Han tok meg med til Det Norske Justisdepartement som ordnet meg en plass for meg på County Hotel. Et stort, nytt og fint hotell som Norges styrende hadde overtatt som bolig for norske sjøfolk og andre nordmenn. Jeg fikk være lise sammen med Hannestad og vi fikk god kost for en rimelig pris, på kreditt inntil jeg kunne tilbakebetale det. Vi hadde det nå så godt som det var mulig i det krigsherjede London.

Blitzkrigen fortsatte. Detongtaket på hotellet ble truffet av en brannbombe, men ilden ble hurtig slukket. En av de siste dagene i fengselet under bombarderingen kom det en fryktelig høylydt lyd som om en bombe var rettet mot nakkem min. Jeg gjorde meg så liten som mulig under teppet da det ble en fryktelig eksplosjon like i nærheten, fulgt av en ramlende støy. Det var nesten ingen på bygningen som var truffet og skorstenen hadde ramlet gjennom taket og ned tre etasjer og la det som en stor murstenshaug. Det ble panikk blandt fangene som ringte på alarmbellene utenfor døren, av alle krefter. Omsider ble min dør åpnet og en av vokterne sa: "Jeg har et par menn for deg, Abrahamsen". Det var en tysker og en franskmann som begge var nesten hysteriske av redsel. Jeg ble da sittende med en tysker i den ene hånden og en franskmann i den andre og forsøkte å berolige dem. - Det brede lag av det engelske folk gikk sin daglige gang med rolighet og uten synlig frykt. Jeg ble tilbudt arbeide, men svarte at jeg ville tilbake til U.S.A. så fort som mulig. Vil man droppe et menneskes virkelystyke kan jeg anbefale et tre måneders uforskyldt fengselsopphold som det sikreste middel.

Hannestad og jeg ble innbudt til en familie i "Knightsbridge" for å være i juliårene. De hadde vært bosatt i Oslo som representant for et engelsk assuranceselskap. Vi ble behandlet storartet. Vi ble også innbudt til et selskap for nordmenn av sykepleierskene på et hospital. Øyensynlig gjorde de alt mulig for å ta bort de fryktelige inntrykk fengselsoppholdet hadde etterlatt seg, men det er lettere sagt enn gjort.

I slutten av januar 1941 hadde de norske myndigheter ordnet det slik at jeg skulle bli med en tankbåt, "Evita" av Lillesand, til New York. Følgelig reiste jeg til Glasgow, Skottland hvor jeg ble noen dager før jeg kunne gå ombord i "Evita", hvor jeg ble mønstret på som lettmatros og arbeidet på veien over med å banke rust o.l. Reisen over Atlanteren kostet meg således ingenting og kapteinen gav meg penger til jernbanereisen til Chicago.

Jeg besøkte først Johannes Tarstad på Staten Island. Han var min fetter på morsiden. (John O. Johnson kalte han seg her i landet). Jeg ble festlig mottatt og fikk hilse på deres voksne barn. Arnold, den eldste gutten, var død for mange år siden. Av de andre var det

P.S.
fik
dya
mpt
sat
Jeg
tal
het
Da
35
sa.
var
Det
erfa
feng
bare
den
at
Og v
sant

Hilma, Constance, Junice og en gutt som jeg har glemt navnet på. Så vidt jeg vet så lever de alle enda. Jeg får julekort fra Constance hver jul. (Både Johannes og kona Constance, ligger i jordens skjød).

Så kom jeg hjem til mine i Chicago og oppdaget at jeg hadde blitt bestefar til en søt liten gutt og en liten pike.

Jeg brevvekslet med H. Hannestad og John Giæver. Hannestad kom inn i det norske flyvåpen og ble sendt til Island hvor han skrev at han var velkommen gjest i de tre islandske sjøgutteres hjem. Jeg møtte den i County Hotel etter at de var blitt løslatt en kort tid etter oss. Det var snille gutter.

Så vidt jeg vet ble alle norske fanger løslatt, med unntagelse av kaptein Koll. Han var gått i tysk tjeneste og kunne knapt vente å få den mildeste behandling. Om han virkelig var skyldig i forederske handlinger, vet jeg ikke. Omstendighetene var sannelig imot ham.

Giæver ble major i hæren, deltok og utmerket seg i kampene nordpå, fikk St. Olavs korset og ble sjef for Det Norske Polarinstitut. Senere var han leder for en samlet norsk-engelsk-svensk Antarktisekspedisjon som oppholdt seg i Antarktis i to år. Jeg har frendeles et brev fra ham derifra. Han skrev at Hannestad led av et alvorlig tilfelle av tuberkolose. Hannestad ble syk av pleurit da han ankom til Camp Little Norway i Canada, for trening. Antagelig har dette utviklet seg til tuberkolose. Om han ble smittet i fengselet, vet jeg ikke, men det er godt mulig. Der er mye tuberkolose i fengsler hvor kosten er vitamin- og mineral fattig, om enn den kan være tilstrekkelig på andre måter.

I Pentonville fant en mann en sigarettstubb i maten sin, en annen fant en makk i sin. Når man skal spise mat tillaget av straffanger, Englands forbryterklasse, kan man vel ikke vente stort bedre. Skralt var det, det er sikkert og både jeg og Hannestad ble liggende med influensa straks etter vi kom på fri fot.

P.S. Etter at Andreas Fasting kom tilbake fra kampene i Telemarken fikk de tak i en tysk radiosender og oppholdt seg i en hule på Skjernøya hvor de sendte meldinger til England. Under oppholdet i Vågen møtte guttene Finn Tønnesen og hans kamerater, noen av hvem senere satte jurs for Skottland.

Jeg møtte i London den berømte "Sjetlands-Larsen" og hadde en samtale med ham. Han var i London i konferanse med de norske myndigheter.

Da bomben falt på fengselet ble ingen skadet på annet enn humøret. 35 tusen mennesker ble drept i London og dobbelt så mange søret og ca. 25% eiendomsskade mens jeg var der. Det ble nye mer før krigen var over.

Dette er min beretning om flukten fra det tysk-okkuperte Norge og erfaringene i England. Det er første gang jeg har skrevet ned mine fengsels erfaringer. Jeg har utelatt unødvendige detaljer og skrevet bare hovedpunktene. Vil Skjernøyposten ha nærmere opplysning kan den kanskje fåes av det Norske Justisdepartement i Oslo. Jeg tror at de vil attestere at hva jeg har skrevet er sannhet.

Jacob Abrahamson
2369 Glenneyre st.

Laguna Beach, Calif.

Og vi i Skjernøyposten vil takke Jacob Abrahamson for den interessante beretningen.

HILSEN FRA OSLO (JUNI 1971)

Det er for meg en glede å bli utpekt til, på vegne av Skjernøyfolk i Oslo og omegn, å sende en hilsen til Skjernøyposten og dens lesere.

Da det første nummer kom i postkassen, var det min spontane reaksjon at initiativtagerne skulle gratuleres. Det blir altså ikke før nå i dens 3. årgang. Jeg er overbevist om at bladet dekker et behov hos Skjernøy-folk både ute og hjemme. For oss som har reist ut er det en særlig kjærkommen kontakt med øya. Kort sagt: Det vi har ventet på uten å vite det. At de utvandrede er glade i sin øy og fødested vises ved stadig hjenkomst i sommerferiene. Jeg føler det slik - og det er noe som øker med årene en er borte - uten at det må være noe alderstegn i det. Sommerferiene blir for korte til å opprettholde kontakten med de en kjente så godt og nye generasjoner kommer til. Her kommer Skjernøyposten inn som et kompenserende kontaktledd med dens nyhetstjeneste.

Sommeren står for døren og Skjernøy-folk i Oslo og omegn planlegger nok sin sommertur til øya. Det er oftest der vi treffes, også vi som bor i Tigerstaden. Her er avstandene store og gatene mange, så noe tilfeldig møte blir det skjolden og aldri. Det er annet klientel som fordes ute om kveldene.

I den siste tiden har det blitt så mange alkohol- og narkotikapåvirkede personer å se på strøket at det skjemma byen. Kriminaliteten vokser og det er dessverre mange ungdommer som skeier ut. De Skjernøy-folk her inne som jeg har kontakt med har det bare bra. Vi har nok ingen forening her, vi er vel for få til det. Hver landsdel har imidlertid sitt bygdelag, og deriblandt Sørlandslaget. Disse driver de forskjelligste aktiviteter og noe for enhver smak. Samtidig som det er et sted å treffe likesinnede og ellers stifte nye bekjentspaker. Sørlandslaget har en stor hytte utenfor byen for sine medlemmer, og den er godt besøkt av turgåere både sommer og vinter. Vel, det gjaldt i min tid. Når en får kone og barn blir det hjemmehygge i stedet.

Jeg vil gjerne ha sagt at Oslo tross alt er en hyggelig by med flott omegn. Både sjø og skog er vel verdt et besøk. En må vende seg til litt jag og mas og trafikkork, men deretter går det bra. Skulle noen av Skjernøypostens lesere ha ønske om råd og råd under Oslo-tur, er det bare hyggelig om de tar kontakt med meg.

Jeg vil slutte som jeg begynte, å takke for Skjernøyposten og ønske den en god fremtid.

Einar Rosnes.

Da det har vært skrevet så mye om renovasjon i de siste nummerne av Skjernøyposten har vi fått i oppdrag fra Skjernøyas Vel å prøve å beskrive en enkel forbrenningsovn som alle kan anskaffe seg. Man tar et vanlig oljefat - stort eller lite etter behov -. Så skjærer en av den ene enden. Denne enden skal brukes som lokk og en må nagle fast et håndtak på toppen. I lokket må det også lages en del huller, ca. en tomme store. I selve oljefattet, ca. 10 cm fra bunnen, lager man en åpning som må være stor nok til at ovnen får god trekk, ca. 30 cm bred og 10 cm. høy. Denne åpning skal også brukes til å ta ut asken. - Lokket skal ikke ligge helt nede på fatet, men bygges opp så det ligger ca. 5 cm. over kanten. Dette gjøres ved at en tar 4 små jernstrimler, f.eks. biter av en tønnejur, og nagler disse fast til overkanten så de står 5 cm. over. Det greieste er å bøye en liten vinkel i enden av disse jernene så lokket ligger mer stødig. Ovnen må monteres på et trygt sted, helst bygges opp på noen stener så det ikke skal ta fyr i andre ting. Lykke til med byggingen av ovnen. Selvgjort er velgjort!

Smånytt fra USA (fra s. 3).

blomst, som en gang ble dyrket som høy og for beite, men nå har tatt flukt til utmark og lange landeveier.

Deretter har vi den lille gule humlekløver som tørket ligner en miniatyr-humle. Og til slutt pusy-fot kløver med sin lodne og mørkerøde blomst. Alle er vertskap til bier, humler og sommerfugler. Og alle beriker den jord hvor de gror. Hva mere kan vi vente av en plante langs landeveien.

VI HØRER:

At Skjernøyfolk hadde en alle tiders koselig sammenkomst i Brooklyn lørdag den 22. mai.

At Syvert ledet møtet som vanlig og Schrøder debuterte ved pianoet. At Alf Salvosen viste lysbilder fra gya som var de beste vi har sett.

At Per ble savnet i kjøkkenet.

At kaffekjelen kokte seg helt tørr mens lysbildene ble vist.

At Theodora og Liv reddet situasjonen, og tross alt ble det god kaffe.

At der var fem lesekamerater til stede: Alf, Kolstad, Christoffer, Hanne og Ruth som ble konfirmert i Mandals kirke den 3. desember 1923 av sogneprest Skagestad.

At Godtfred Christiansen nyter sitt otium og har anlagt nebotrøpe på sin eiendom Vae Lake Hopatcong New Jersey.

At Minni og Willy har kjøpt campingvogn i de naturskjønne Catskill Mountains og Hanne Jacobsen dyrker gulrøtter, snittebønner og andre grønnsaker på sin farm samme sted, til stor glede for Catskill's harebestand.

At Skjernøypostens medarbeider var på grretfiske forleden i fremmed område. På vei fra bilen ned til elva møtte han to smågutter som kom bærende på hver sin fiskestang og et knippe fisk. Han spurte dem om de kunne vise ham en god fiskeplass da han var fremmed og aldri hadde fisket i denne elva før. Ivrige og villige til å hjelpe som bare smågutter kan være, bad de ham følge denne smale sti til du kommer til et skilt som sier ADGANG FORBUDT. Der vil du finne en annen sti som fører

like til elva. Sving til høyre og gå langs elvekanten til du kommer til et annet skilt som sier PRIVAT EIENDOM. FISKING FORBUDT. Der er veldig godt. Der får vi alltid fisk.

At denne spalte gjerne vil høre smånytt fra våre lesere i Amerika - yes!

LET'S GET TOGETHER.

I de to eller tre siste utgaver av Skjernøyposten skrev Theo. en spalte SMÅNYTT FRA U.S.A. som fant interesse blandt leserne herover. Dessverre, Theo har ristet Amerika's støv av sine føtter og er nå bosatt i sitt barndomshjem på Dyrstad, og jeg sitter her med hennes post. Redaksjonen har bedt meg fortsette denne spalte, og til det har jeg erklært meg villig, til iallefall å prøve.

Men på grunn av at Skjernøyfolk bor så spredt her i landet, og til dels på grund av min knebne lulu klarer jeg ikke å reise rundt land og strand for å samle opp slike smånyheter. Derfor vil en slik spalte bli fullstendig avhengig av leserne selv, deres interesse og samarbeide. Så hvorfor ikke ta penn i hånd og send en liten hilsen til Skjernøyfolk ute og hjemme. Fortell hvor du er, litt av ditt daglige liv osv. Du kan skrive på engelsk eller norsk, landsmål eller riksmål, penn eller blyant. Om grammatikk og rettskriving er blitt litt rustet i Årenes løp spiller ingen rolle. Avisen har flinke redaktører som tar seg av slikt. Det er bare det, at dine gamle venner og kjente vil like å høre fra deg, din familie og venner. Med andre ord: Let's get together. Send brevet til C. Jacobsen, 62 Halden Ave. Lynbrook N.Y. 11563. Eller ring 516-599-9292. You be so glad you did.

DET LUNE HJERNET.

"... Her bruker vi penger vi ikke har på ting vi ikke har bruk for, bare for å imponere folk som vi ikke kan fordra".

"... Legen fortalte meg at hvis jeg var en hest, ville jeg bli skutt".

SMÅNYTT FRA ØYA

Hele 9 Skjernøybarn entrer i år lardomms pauluner for første gang. De er: Alf Yngvar Pedersen og Grethe Abrahamsen, Valvik. Jahné Abrahamsen, Dyrstad. Hans Berge, Berge. Fred Roger Karlisen, Rosnes. Sverre Gabrielsen, Trond Larsen, Finn Arne Jenssen og Jim Tørresen, alle N. Farestad. De begynte på Ime barneskole den 17. august.

Den første snurpefangst.
3 "notlag" fra Dyrstad og Valvik av småguder har laga seg snurpe-
nøter av 3 gamle makrellgarn som de har satt ringer på og årer nota sammen med novene i et tau som går gjennom ringene. Og en dag fikk Sigurd Dyrstad og Arnt Otto Anensen, 13 år, sin første fangst, 17 kg. makrell tatt i Eikelandsrenna. Godt gjort!

På Rosnes er kommunen kommet inn i billedet som grunneier, i det den har overtatt ca. 2/3 av tidligere Selmer Knudsens bruk. Deres del blir fra toppen av Heie og en linje tvers på gården og alt utforbi denne. Det var en overenskomst mellom kommunen og nåværende eier Peer Steenstrup forat sistnevnte skulle få konsesjon på resten av bruket. Man får kalle det litt av en 'hستهhandel', men kommunen unnser seg som bekjent ikke for noe.

Alf Pedersen Valvik tok seg i år en real ferietur. Turen gikk sammen med svigersønnen, Kjell Aukland, pr. lastebil gjennom Danmark og Tyskland til Østerrike, hvor de var nede med kjetting fra Mandal.

Også familien Arne M. Kristiansen har vært i det store utland i sommer, da de var på 3 ukers ferie i Holland, hans kones kjemsted.

R/K "Ambassadør Bay" har i sommer ligget i opplag på Farestad til den midt i aug. satte kurs for Sjøttland, hvor den skal være en måneds tid som avløsning for den norske redningsskøyta som er der. Etter dokking skal den settes inn i tjeneste igjen på Skjernøy fra 1. oktober.

Rosnesbrua er i år blitt utbedret en del. Alt treverket er

skiftet ut med nye trykkinpregnerte materialer. Den skulle også ha vært malt og påsatt nytt røkkverk, men så langt rakk ikke den kommunale økonomi denne gang. Brua er nå over 18 år og med fullført reparasjon, vil den enda være en del år - til vi får en ny og mer tidmessig bru, som må være den framtidige målsætning.

Arbeidet ble utført av 'entreprenørfirmaet' Brødrene Kristiansen & Co. Farestad. Samme firma har også reparert Krambubrygga i år.

Vi ble en smule overasket da vi en dag i sommer holdt på å kjøre over et pinnsvin på Berge. Vi fikk dog stoppet bilen i tide så dyret kunne fortsette sin gang over veien. Vi syntes dette var mystisk, men fikk senere høre at det var Heimert Berge som hadde sluppet løs noen han hadde fått tak i. Vi fikk også høre at det var sett ett rett over brua på fastlandet.

Den 20/7 hadde vi besøk av 22 scilere i Våa. De var med i en Sørlandsregatta Tønsberg - Mandal og benyttet anledningen til å ha en kveld ute hos oss.

Vi gratulerer Åshild og Leif Aalvik med en datter som ble født den 18. aug. Ekteparet har fra før en sønn.

Vi gratulerer også Evert Knudsen, Stjernøysund og Lise Lillejord, Arendal som giftet seg 6. august.

Olav Aalvik har begynt å bygge hus på Nordstykket i Valvik. Han er gift med Bodhild f. Ellingsen og ekteparet bor nå i Mandal.

Også hyttene øker i antall. Bare i Valvik er det i skrivende stund 2 stykker under bygging. Det er Roy Pedersen og Ernst Valvik som skal ha hver sitt sommersted.

Det fine sommerværet har holdt seg like til nå, på tampen av aug. Badelivet florerer fortsatt og temperaturen har neppe vært mer badevennlig enn nå. Ja, det er en herlig tid og kan fortsatt bli det til langt ut i sept.

Og med denne vår lille lovprising av sensommeren, sier vi takk for denne gang og vel møtt i julenr.

Er
ha
fo

V
d
g
M
L
l
m
n
b
D
o
L
Å
p
k
o
i
S
t